

Ветеран залізниці Лариса ЗАХАРЧЕНКО: “Львівська залізниця – колиска, полудень і надвечір’я моєї долі...”

Лариса Луківна розповідає, що під час окупації Тетерева школа була знищена, а після звільнення від окупації 13-14-річним підліткам довелося важко працювати на відбудові школи. Підлітки згуртувалися у ремонтно-будівельну бригаду, якою керував фронтовик-інвалід із сусіднього села.

– Хлопці перекидали дах, а ми, дівчата, місили ногами глину, носили відрами пісок, воду – штукатурили стіни і навіть стелю, – розповідає про цей період Лариса Захарченко. – Зарплати нам не платили, але давали хлібні картки, як і вчителям. Школу відбудували, для неї необхідно було заготовляти дрова. До складової в Пісківці була прокладена вузькоколійка, по якій до війни “бігав” маленький паровозик “Кукушка”. А нам довелося штовхати вагонетки вручну. Хлопці різали пилами колоди, а ми по двоє, по троє завантажували вагонетки і штовхали їх до залізничного полотна для перевантаження або до майданчика, де перевантажували на автомашину.

Лариса Захарченко і досі пам’ятає цю недитячу втому, дуже боліли руки, весь час хотілося їсти, та молодечий запал і мрії про краще життя допомагали здолати всі труднощі.

У 1946 році Лариса Захарченко закінчила 7 класів, більшість випускників пішли працювати, а шестеро її однокласників поїхали вчитися до Києва. Лариса Луківна разом із двома дівчатками подала документи

У Стрию Лариса Луківна зустріла свою долю – Володимира Захарченка, який після закінчення Київського електромеханічного технікуму залізничного транспорту працював механіком зв’язку у Стрийській дистанції сигналізації і зв’язку. Поки чоловік три з половиною роки служив в армії, Ларису перевели на посаду інженера з праці і заробітної плати у Стрийський відділок залізниці. Ларисі Луківні поталанило з керівниками, тому має найкращі спогади про перші роки роботи на залізниці.

– У Львові у локомотивній службі головним бухгалтером працювала Олена Володимирівна Хенкіна, інженером-економістом – Євгенія Вікторівна Пермикіна – дороги для мене люди, – говорить Лариса Луківна. – Звіти я подавала щомісячно, і саме ці жінки завжди мені допомагали, за потреби давали слушні поради. Відділом праці, заробітної плати і техніки безпеки тоді керував Олександр Олександрович Крадецький, чудова людина, прекрасний спеціаліст і організатор.

Лариса Луківна завжди прагнула вчитися, тож разом із чоловіком Володимиром Степановичем навчалися у Всесоюзному інституті інженерів залізничного транспорту, щоправда, у різні роки. Нелегко було долати труднощі одночасно в побуті, у навчанні і в роботі, адже на той час у подружжя вже народився первісток. Оскільки у 1956 році Стрийський відділок ліквідували, подружжю Захарченків запропонували роботу в Тернополі, і вони погодились. Від того часу Тернопіль став для Захарченків рідним містом. Саме в ньому жінка у травні 1959 року народила донечку, а у серпні вже очолила відділ організації праці, заробітної плати і техніки безпеки Тернопільського відділку залізниці, пропрацювавши на цій посаді до 1984 року, аж до ліквідації відділку.

За всі роки праці в Тернополі доля зводила Ларису Луківну з хорошими людьми, які допомагали їй у життєвих та професійних питаннях, особливо питаннях, що стосувалися техніки безпеки. І вона теж не відмовляла у допомозі іншим. Своїми наставниками у роботі Лариса Луківна вважає начальника Стрийського відділку Івана Йосиповича Степанюка та начальника Тернопільського відділку Миколу Яковича Серякова. Лариса Захарченко з приємністю відгукується про чудових фахівців-колег з управління залізниці – Олену Йосипівну Мельничук, Марію Олексіївну Дорофееву, Валентину Тимофіївну Феофанову, з якими їй доводилося багато років тісно співпрацювати.

Для багатьох працівників, що трудилися під керівництвом Лариси Луківни, відділ праці і зарплати став “стартовим майданчиком” у подальшій кар’єрі. Керівниками підприємств згодом стали Василь Михайлович Тихий, Мар’ян Григорович Дольний, Федір Григорович Галета, Олександр Михайлович Робак. Лариса Захарченко пам’ятає імена кожного з інженерів праці і заробітної плати, з якими працювала. Серед них Меланія Яківна Бура, Людмила Павливна Каролазу, Галина Василівна Домбровська, Мирослав Юліанович Федорович, Кіндрат Матвійович Залеський, Євген Михайлович Волков

та багато інших. Разом із ними Лариса Захарченко пройшла всі етапи реорганізації залізничного транспорту, втілення в роботу багатьох новітніх проектів. Були успіхи та радощі, були помилки і розчарування, була й скрута, але все долалося спільною працею. Тому з особливим хвилюванням Лариса Луківна сприймає нинішню реорганізацію залізничного транспорту, цікавиться ситуацією на залізниці, продовжує жити проблемами магістралі.

Лариса Луківна – жінка активної позиції в житті. Вона і сьогодні радо ділиться своїм життєвим і професійним досвідом економіста з усіма, хто потребує її допомоги. Окрім основної роботи, Лариса Захарченко все життя займалася громадською діяльністю – упродовж 20 років очолювала відділ планово-фінансових органів Тернопільського обласного комітету народного контролю. Її роботу гідно оцінили – нагородили почесним знаком “За активну роботу в органах народного контролю СРСР”. Лариса Луківна була робітничим кореспондентом газети “Львівський залізничник”, збереглися фотознімки з тодішніх злетів робкорів. Упродовж 11 років – із 2001-го по 2012-й – Лариса Луківна була відповідальним секретарем ветеранської організації Тернополя.

У подружжя Захарченків – двоє дітей, троє онуків. Та у 1999 році родину спіткало горе – помер чоловік Лариси Луківни. Цю втрату жінка важко пережила, а розрадою стали доброта і щирість її душі, небайдужість до всього, що відбувається довкола, бажання допомогти іншим.

Нині поруч із Ларисою Луківною її другий чоловік – ветеран-залізничник Михайло Никифорович Гулий. Разом легше долати життєві негаразди, веселіше відзначати свята. Обое з радістю приходять на ветеранські зустрічі, які часто організовує голова ветеранської організації Тернопільської дирекції залізничних перевезень Ніна Вавришук. На таких зустрічах ветерани молодіють серцем, і душею.

Оксана ПОДОЛЬСЬКА
Фото зі сімейного альбому Лариси Захарченко

Лариса Захарченко 38 років свого життя віддала залізниці, із них чверть століття очолювала відділ організації праці, заробітної плати і техніки безпеки Тернопільського відділку. Лариса Луківна пройшла шлях від техника-лейтенанта до інженера-майора Львівської залізниці. За її плечима вже 83 весни, та роки ніби невладні над нею – завжди усміхнена, щира, молода душею. Лариса Луківна вірить у силу добра, тому все своє життя допомагає іншим. Її трудовий і життєвий досвід цінують у Тернополі і в області, до її порад прислухаються в Головному управлінні пенсійного фонду України в Тернопільській області, вважаючи її позаштатним консультантом.

Народилася Лариса Захарченко (дівооче прізвище Манкевич) у смт. Пісківка Київської області в сім’ї службовця – батько працював начальником поштового відділення ст. Тетерів Південно-Західної залізниці. Дитинство припало на важкі воєнні і повоєнні роки. Лариса була беручка до науки – у Тетерівській залізничній школі №1 за хороше навчання і зразкову поведінку отримувала похвальні грамоти, які зберігає донині. Із початком Великої Вітчизняної війни закінчилося її дитинство. Їй довелося пережити страшну окупацію, вдома залишилися лише найстарші і найменші, брати і чоловік сестри пішли на фронт, усюди лютувала поліція і німецькі солдати, тож довелося тяжко працювати, аби вижити...

до Київського матеріально-господарського технікуму залізничного транспорту. Швидко промайнули роки навчання, і разом з дипломом молодий економіст Лариса Манкевич отримала скерування на роботу на Львівську залізницю – у паровозне депо Стрий. Власне 1949-й став початком її трудової біографії на Львівській залізниці.

Лариса Луківна пригадує, як їй видали форму, як їй було приємно ходити на роботу у погонах техника-лейтенанта. У колективі молодого спеціаліста зустріли дружно, щоправда, не забезпечили ні гуртожитком, ні квартирою, натомість поселили в сім’ї машиніста-інструктора кранів Зінов’єва. Сім’я залізничника, у якій було четверо дітей, радо прийняла гостю.

Львівський Залізничник

Адреса редакції: 79000 м. Львів, вул. Гоголя, 1.

E-mail: lz@railway.lviv.ua

ГС ДТГО “Львівська залізниця”

Р/р 260000092670

Код ЄДРПОУ 20851444 МФО 325956

ЛФ АБ “Експрес-Банк”

Індекс газети 30223.

Виходить щоп’ятниці.

Тираж 38 799.

Замовлення 449.

Зверстано у комп’ютерному центрі редакції газети “Львівський залізничник”.

Комп’ютерна верстка

Антоня БЕГЛЯРОВА 226-38-15.

Склад редакційної колегії:

Ігор Парашак, Андрій Везденко, Оріся Теслюк, Галина Квас, Олександр Гершуненко.

Точка зору авторів може не збігатися з позицією редакції.

Передрук текстових чи візуальних матеріалів газети можливий лише з письмового дозволу редакції. Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати надіслані матеріали. Рукописи та листи авторам не повертаються. Листування із читачами ведеться лише на сторінках газети При цитуванні посилання на газету “Львівський залізничник” обов’язкове.

Газету віддруковано у “Видавничому Домі “Високий Замок”.

ЗАСНОВНИКИ:
управління Львівської залізниці та дорпрофсож
Ресстраційне свідоцтво
КВ № 1252.
Редактор
Ігор ПАРАШАК
тел. 226-32-97
факс. 226-41-83
Заступник редактора
Андрій ВЕЗДЕНКО.....226-26-10

Відповідальний секретар
Галина КВАС.....226-25-67
Кореспонденти:
Оріся ТЕСЛЮК.....226-32-03
Ольга ПАДКОВСЬКА.....226-01-65
Олександр ГЕРШУНЕНКО.....226-37-83
Оксана ПОДОЛЬСЬКА.....226-39-34
Тетяна БАЛЛА.....226-59-27
Коректор Андрій КОСЮРА.....226-37-80
Бухгалтер Тетяна АНДРУШКО.....226-46-80